CICLISM

Subiecte de iarnă

Problema pregătirii speranţelor

„Oamenii noui", o formulă dăunătoare?

In atenţia tinerilor care se relevă

Câteva exemple edificatoare

Există în momentul de faţă un ritm nou; întinerirea cadrelor. Valorizarea, ca să-i spunem astfel, a tineretului.

Un suflu nou a venit să dea justa apreciere şi întrebuinţare a valorilor tinere.

Fireşte că şi în sport factorul acesta îşi găseşte corespondent.

Dar aci, par'că, problema se prezintă, dacă nu în genere, cel puţin, în multe din cazuri, altfel; fiind vorba, în esenţă, de fizic.

Şi pe noi ne-a preocupat împrospătarea cadrelor. Dar sporturile, mai ales ciclismul, cer o ucenicie serioasă şi — partea mai puţin plăcută, — lungă. Iată o primă cauză care explică dece în rândurile aşilor găseşti rareori, inşi tineri de tot.

OAMENI NOUI

Anul acesta, mai mult ca oricând, rândurile elementelor tinere s'au prezentat mai bogate, mai numeroase. Şi, ca o consecinţă firească au venit, mai des, în discuţie posibilităţile „puţtilor", maximul de efort pe care-l pot da, într'o probă. Părerile au fost multipe, variate, împărţite. Şi vor continua să fie astfel, întrucât sunt mulţi, foarte mulţi cari cred că, cu un element tânăr, cu câteva performanţe strălucite, poţi da „bomba".

In sprijinul părerii lor aduc şi exemple, din străinătate.

Cazurile oamenilor cu performanţe răsunătoare sunt rare, — la noi ca şi aiurea — confirmând, tocmai prin excepţia lor, regula.

Dar să discutăm problema.

Ciclismul, poate mai abitir ca oricare alt sport, cere o „ucenicie", peste care nu poate trece nimeni. Şi dacă o face, reversul medaliei se arată crud, faţă de cel care şi-a permis să neglijeze legea uceniciei, bazat fiind pe calităţi promiţătoare.

Un tendon tânăr, un fizic încă nesupus la curse lungi, poate, printr'o pregătire bine calculată, să furnizeze, într'o cursă, două, uneori chiar dealungul a mai multor probe, performanţe deadreptul uluitoare.

Faptul se poate explica astfel:

O muschiulatură proaspătă, un sistem nervos neconsumat încă, un entuziasm puternic, juvenil, dublat de o voinţă de afirmare, toate brodate pe o structură fizică de calitate, ajută şi permit—după cum am spus, — realizarea unei isprăvi excepţionale.

Dar isprăvile acestea în care dai totul, fără nici un menajament, fără o dozare, fără un raţionament oricât de elementar (eşti tânăr, ai fost încurajat, vrei să te afirmi) sunt dăunătoare şi autorii lor plătesc scump eforturile făcute, îngroşând, — cu muşchi epuizaţi — rândurile cicliştilor „stricaţi".

Insă să lăsăm exemplele să vorbească.

CATEVA PILDE EDIFICATOARE

In 1934 apăruse o mare speranţă a pedalei franceze: Rènè Vietto. N'avea decât 20 ani.

Au fost discuţii îndelungate pe teme: **„participă în Tur sau nu"**.

Unii susţineau că poate participa iar alţii, prudenţi, opinau să fie păstrat pentru anii viitori, (şi bine ar fi fost).

Dar Rènè a luat parte în „Tur". A mers admirabil.

Ba era să câştige proba dacă nu s'ar fi sacrificat în folosul lui Magne, dându-i o roată iar el pierzând astfel 15 minute tocmai într'o etapă de munte, la jumătatea căreia conducea în clasamentul general.

Dar Vietto, deşi a entuziasmat întreaga lume sportivă, a fost după terminarea „Turului" un „om mort".

In 1935 a figurat doar în câteva curse mulţumindu-se şi în 1936 cu locuri codaşe. După o iarnă de deplină odihnă, în 1937 a dat semne de revenire pentru ca abia acum — după trei stagiuni pierdute — să promită iar bune isprăvi, în primăvara lui 1938 şi apoi iar să se eclipseze.

UN ALT EXEMPLU

La fel cu Romain Maes, câştigătorul „Turului Franţei" în 1935, care a tras peste 31, — depunând zi de zi eforturi, rezistând tuturor coaliţiilor, în ciuda vârstei sale fragede — 21 ani — pentru o asemenea competiţiune.

Astăzi, Romain Maes are aproape 25 ani, e astmatic, cu bronşită şi cu rinichii distruşi, incapabil de un efort serios, aflându-se sub o atentă îngrijire medicală de aproape doi ani.

A revenit totuşi în 1938, după ce şi-a cheltuit sume importante cu medicii.

A revenit totuşi mulţumitor, dar cât a pierdut el trei stagiuni nu poate fi recuperat. Şi cine ştie dacă e complet refăcut căci a alergat împotriva prescripţiilor medicilor.

Am putea continua seria alergătorilor „stricaţi", neuitând să subliniem că există performanţe de mare răsunet, dar, în majoritatea cazurilor, în curse de o zi.

Astfel în cursa Bordeaux—Paris, anul 1937 „puştanul" Sommers (belgian) în vârstă de 20 ani, a întărit formula fostului as, actual manager, Francis Pelissier: „oameni noui". (El însuşi a dovedit-o, în 1932 şi 1934 cu Noret şi Mithouard). Toţi, însă, deveniră în scurt timp „vedete defuncte".

Cursa sus citată, însă, se pare că e o cursă în care formula „oameni noui" se poate aplica mai ales dacă ai grijă, tu manager, să impui băiatului un anumit repaus după aceia.

Dar... cazurile sunt foarte rare.

Şi în faţa acestor realităţi nu mai e nevoe de nici un argument în plus ca să te convingi că nu poţi trece peste anumite reguli, legi umane, în primul rând şi biologice, fără să nu plăteşti un tribut amar al curajului sau al incompetenţei.

Elementele tinere pot furniza „bomba" însă într'o cursă de o zi, fie ea cât de lungă dar acolo unde se cer rezistenţă şi oameni oţeliţi de-alungul a numeroşi ani de curse, tendoanele tinere se desaxează, capitulează.

Şi la noi există o categorie a alergătorilor „stricaţi". Nu-i cităm din motive lesne de înţeles. Dar atragem atenţia elementelor care s'au ridicat recent.

Avem şi noi câteva „speranţe". Insă prea sunt „coşcovite" la faţă, prea „înghit" mii de kilometri, şi tare ne e teamă că, aceste „speranţe", astăzi în plin succes, să nu constitue un lamentabil „fiasco", repercusiunile rupând brusc mersul lor ascendent.

Scrim aceste rânduri acum iarna, în atenţia lor, direct, şi, în acelaş timp, pentru conducătorii lor — căci, ar fi păcat s'o „scrântească" tocmai când au început să se afirme.

Emil Iencec

Educaţia fizică in Universitate

Educaţia fizică se impune azi ca o problemă serioasă a celor chemaţi să se ocupe cu formarea tineretului.

Statele înaintate, prin conducătorii lor prevăzători şi energici, conştienţi de importanţa pregătirii tineretului şi de afirmarea naţiunei, au luat educaţia fizică, drept bază a consolidării individului şi a colectivităţii.

Ne mirăm de refacerea rapidă morală, materială şi militară a Italiei şi Germaniei de azi, fără să ne dăm seama că totul se datoreşte organizaţiunilor sportive de stat Balilla: Dopo-Lavoro, Avangardiştii, etc. Tineretul hitlerist şi organizaţiile-i politice se ocupă cu formarea individului până la vârsta maturităţii.

In acest scop sunt instituţii care au pus pe primul plan întărirea fizică.

Aceste Instituţii şi-au întemeiat programul de activitate pe principiul că, educaţia trebuie să pornească dela convingerea că un om cu puţină pregătire intelectuală dar trupeşte sănătos, cu caracter ferm gata de hotărâri şi plin de voinţă, e mult mai de folos naţiunei decât un intelectual cu sănătatea ruginită.

La noi, din nefericire, exploatarea acestei probleme ca factor hotărâtor de igienă şi educaţie întârzie în chip îngrijorător. Cauza acestei întârzieri stă în aceea că întreaga noastră concepţie de viaţă, este îndrumată mai ales spre exploatarea însuşirilor intelectuale şi spirituale, uitând aproape cu totul fizicul, substratul biologic al fiinţei noastre şi uitând mai ales exemplul acţiunei, exemplul faptei.

Ori cu asemenea concepţie care se datoreşte lipsei de informaţie şi de orientare, nu este de mirare că deşi suntem un popor tânăr, lipsiţi de îndrumare, suntem ameninţaţi cu degenerarea fizică — atât intelectualii cât şi pătura de jos a ţărănimei. Toţi admit şi simt nevoia unei educaţiuni ferme, practice a tineretului şi cu atât mai mult a tineretului din universitate, unde spre deosebire de alte şcoli, preocupările şi ocupaţiile sunt numai de ordin intelectual.

Că nevoia de manifestare fizică o simt cu toţii în chip firesc, avem exemplul numărului tot mai mare de studenţi, care îşi caută în cluburi sportive particulare, satisfacţia îndemnului lor spre mişcare. Nevoia de mişcare fiind deci firească şi cum Universitatea pretinde a face nu numai instrucţia dar şi educaţia studenţilor, este important ca şi de această latură a educaţiei să se ocupe tot Universitatea.

In felul acesta urmează că întreaga activitate a studenţimei s'ar săvârşi numai în cadrul Universităţii. Neînţelegerea începe însă din clipa în care trebuie să se păşească la realizarea practică a ideii: educaţia fizică ca program şi organizare e mai complicată decât o disciplină de învăţământ, efectele ei trebue să se greveze asupra întregei fiinţe, ele nu se arată decât după o sistematică muncă îndelungată.

Desfacerea activităţii de educaţie fizică necesită spaţiu organizat; instalaţii şi terenuri amenajate în condiţiuni igienice optime, tot complexul de condiţii trebue condus de un personal bine pregătit.

Rezumând toate acestea am putea conclude că educaţia fizică necesită:

Personal bine pregătit, instalaţii şi timp.

Primele două deziderate se rezolvă prin mijloace materiale, iar al treilea printr'o utilizare raţională a timpului liber al studenţilor.

Iată cum am formulat noi scopul educaţiei fizice a tineretului universitar:

Educaţia fizică în Universitate are de scop în primul rând să trezească în tineretul universitar sentimentul datoriei de a-şi îngriji sănătatea, să obişnuiască pe studenţi cu efortul fizic, raţional, sub diferite aspecte ca:

Gimnastică, sporturi şi jocuri, cari sunt menite să le formeze un echilibru organic, să le sporească rezistenţa fizică şi capacitatea de lucru. *Să-i familiarizeze cu technica a o serie de exerciţii privitoare la apărarea naţională: Tirul de calibru mic, mic, exerciţii în teren şi de apărare pasivă, marşuri, pentru a-i obişnui cu intemperiile prin viaţa de tabără, cursuri de sky, înnot, canatoj, etc.*

Practica exerciţiilor fizice se începe cu un examen medical şi stă tot timpul sub controlul medical periodic. Examenul medical desparte dela început pe cei apţi pentru practica exerciţiilor de ceilalţi cu defectele fizice, sau atitudini vicioase şi cărora va trebui să li se aplice un regim special de exerciţii.

Programul practic al exerciţiilor îl împărţim în două părţi: O parte care se referă la un program zilnic de exerciţii de înviorare dimineaţa ce se fac de către studenţii care au un regim de cămin, cu o durată de 10-15 minute, cel mult o½ oră; altă parte ar fi programul de exerciţii: Gimnastică, jocuri şi sporturi în timpul liber al studenţilor şi care ar fi minimum de 2-3 ori pe săptămână executate pe echipe de 30-40 studenţi. Şedinţele vor fi de mai multe tipuri după gradul de desvoltare fizică al executanţilor. Şedinţa va cuprinde un program de gimnastică ce se va înnoi la fiecare 3 săptămâni astfel încât fiecare tip de şedinţă va avea 6-7 programe de intensitate progresivă. Pentru antrenamentul de atletism se pot folosi gratuit sau cu chirie stadioanele existente. Practica diferitelor sporturi şi jocuri sportive se face după posibilităţile şi preferinţele fiecăruia. Chestiunea este ca aceste îndeletniciri ca şi atletismul şi gimnastica să se exercite în cadrul Universităţii; aici stă partea morală a organizaţiei educaţiei fizice, scoţând pe student de sub influenţe întâmplătoare şi punându-l în mediu exclusiv universitar, unde nădăjduim că vor coborî di domnii profesori, creîndu-se astfel un „ce" comun tuturor membrilor Universităţii.

Cât folos moral şi chiar intelectual nu ar decurge din aceasta pentru studenţi, şi câte neînţelegeri nu ar fi în chipul acesta înlăturate? S'ar naşte de aici ceva care nu există peste tot şi anume solidaritatea universitară şi simpatii între studenţi şi între studenţi şi profesori, sentimente care ar trece şi în laboratoare şi în clasele de curs.

Ceiace ar fi spre marele bine al tuturor, dar mai ales al formării morale a studenţilor, căci astfel educaţia fizică s'ar dovedi, într'adevăr, ca un element important de educaţie integrală.

De altfel acesta este sensul adevărat al educaţiei fizice şi nu altul.

Activitatea ciclistă in regiunile petrolifere

Micu Gheorghe a câştigat prima probă

Regiunile petrolifere posedă un vast teren neexploatat încă. Sute de lucrători şi funcţionari întrebuinţează bicicleta ca mijloc de locomoţiune în drum spre schele şi rafinării, la slujba zilnică.

Primul pas în acest domeniu aparţine clubului sportiv „Concordia" din Schela Gura-Ocniţei care, în dorinţa de a îmbrăţişa pe lângă foot-ball şi alte ramuri sportive, a înfiinţat o secţie de ciclism.

Această secţie este menită să aibă succes deoarece bicicleta este mult folosită de muncitorii din această regiune.

Acum câtva timp s'a alergat prima cursă pe distanţa: Schela—Gura Ocniţei—Răzvadul de Jos — Răzvadul de Sus — Ochiuri—şi retur, pe o lungime de 29 km.

Această distanţă a fost parcursă de Micu Gheorghe, primul clasat, în 65 minute, realizând o viteză medie orară de peste 26 km.

Viteza este mulţumitoare, deoarece timpul a fost nefavorabil şi drumul a fost accidentat.

Următorilor concurenţi li s'au împărţit premii în bani între 600 şi 200 lei precum şi anvelope, camere şi diferite accesorii.

CLASAMENTUL

1) Micu Gheorghe (dulgher) 65 minute.
2) Ene Filip (muncitor) 71 m.
3) Mihalache Nicolae (mecanic) 73 minute.
4) Fuşcă Iosif (strungar) 77 minute.
5) Pârvan Moreanu (muncitor) 78 minute.
6) Păduraru Ion (funcţionar) 80 minute.
7) Ploeşteanu Dumitru (electrician) 84 minute.
8) Marin M. Gheorghe (mecanic) 89 minute.
9) Alexandrescu Teodor (electrician) 91 minute.

Prima probă a cunoscut un frumos succes, în ciuda vremii foarte rele.

Activitatea va fi, însă, reîncepută în primăvară, când se vor organiza aproape în fiecare Duminică asemenea concursuri la care vor fi invitaţi să participe toţi posesorii de biciclete dela schelele de prin împrejurimi.